

tuakse, weame meie hoostega Tallinna ja siit veel eemale. Mina wōtsin Paldiskis kaa kaks aami joodawat wiina oma wangtre peale ja hak-kasin tulema nii fermeste kui aga wōtsin, et saaksin pea tagasi ja uut prahti. Tee peal ühes mōisas anti mulle veel üks pak wiina aamide juure, sinna samasse wia, kuhu praegu wiina wiin. Ma arwasin, kūlap hobused seda kaa veel tömbawad ja saan ommeti parema hinna. Mulle anti seal ka mõni hea suutiae wiina ja toop ðlut; aga seda enam ise sain, seda wāhem kandsin hooste eest hoolt; arwasin kaa, et parem on, kui nende kõhud mite liig täis ei ole, saawad siis kergemine edasi; pealegi on faerad wāaga fallid ja minu kasu pāaw paawalt ifa wāhem. Ma sōtsin edasi, andsin hoosteole wahel heina kõrt ehk tütti leiba, wōtsin ise iga kõrtsis wiina ja ðlut südame kinnituseks ja sain nõnda wiimaks Troemile. Seal leidsin sōbra, kes wiinaga Tallinna läks ja mind ootab. Kūlap tunnete wana Pääarnat tema kahe kõr-wiga. Temal oli mitu angkrut peal ja kütis seda kõige parema joodawa wiina oleva. „Ei — ütlesin mina — mul on parem!“ ja nõnda waidlesime natukese aega, aga siis wōtsime nõuufs, ise katsuda, kelle wiin parem oli. Pea saime warguse kuntsiga sinna, et falli mārjaga wōtsime

feelt kasta, palju süda kutsus. Pääarna wiin oli parem. Tunni aega olime seal turja tööga wiitnud, siis saime jälle minema. Minul oli pea otsas soe, süda oli täis hooste peale, sest naad joudsid waewalt sammu fáia. Jätsime Pääarnaga kassitarva alevis Jumalaga, tema linna sisse kuntosi peale, mina mõoda lainggid edasi; sest ma pidin Tallinnast veel edasi minema. Juba oli pimedaks jaanud, kui Laadakõrtsi ette sain. Käsi oli ammu wāsind hobused peksmasi ja süda täis, olin kui põdrane ja oleksin kül pidand aru saama, et lugu siis ju imelikus läks. Andsin hoosteole seal tummalegi kolme kõpika eest leiba, arwasin: ehk see aitab fermemini edasi! aga lugu ei paranenud ühtegi. Oh see kuri macilm! ei siin enam saa korda ei rahiwaga ega hoostega; iga ulitsapois oskab haugutada aga see wihkab tööd; hobused tahavad hemmifust vältuni sūa aga wangtre ees on laised. Õme kül, et wesi veel raha ei maksa; aga peaksin ma wee eest kaa hindu maksmata, naad jooksid siis kaa teist see worrta. — Nõnda ma arwasin siis ja meel oli wāaga paha. Peiwaga olid hobused nii fermeste walmis, et mullegi pea aegu tarvis oli, wiina ja éllega ru-tata. Kõrtsirahwas ütles, et hobused hea meelega fumbki veel see worrta leiba sõõffid. Aga: „kes